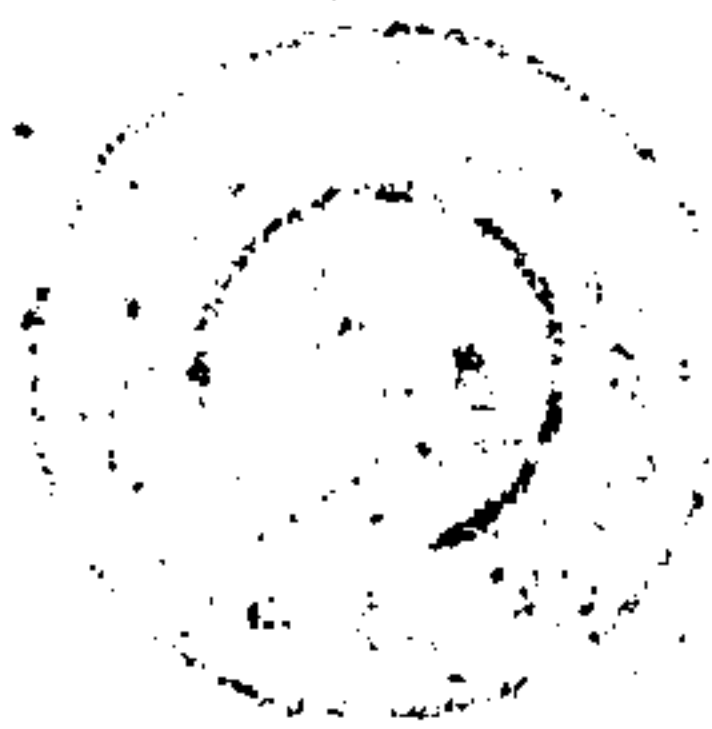

28-26

نکات
و نکات

واصفی
کلا
واصفی

بہارے بہاروںے

پنجابی شاعر

ناشر:

گائشف نیپلی کیشیز

۳۰۱۔ اے جومہر ٹاؤن لاہور، فون: ۵۳۰۰۴۳۸

ڈسٹری بیوٹرز: علم و ادب

الکریئم مارکیٹ اردو بازار لاہور

84125

جملہ حقوق محفوظ ہیں

نام کتاب _____ بھرے بھڑوے

اشاعت اول _____ نومبر ۱۹۹۳ء

اشاعت دوم _____ اگست ۱۹۹۵ء

تعداد _____ ۱۱۰۰

سرورق _____ محمد حنیف رامے

طابع _____ چاند کمپنی پرنٹرز

آؤٹ فال روڈ - لاہور
فون: ۷۲۲۶۷۵۵

قیمت _____ 120 روپے

ناشر:

گائیف پیپلی کیشنز

۳۰۱۔ اے جوہر ٹاؤن لاہور فون: ۵۳۰۰۴۳۸

عرضِ ناشر

”بھرے بھڑولے“ محترم واصف علی واصف دے پنجابی کلام دا

مجموعہ اے، جس دا اخیرى مسودہ اوہناں نے آپنی تیار کیتا سی۔

واصف صاحب دی پنجابی شاعری دا رنگ صوفیانہ اے۔ ایس

رنگ وچ مسلماناں دی مجموعی صوفیانہ روایت دے نال نال اپنے علاقے

پنجاب دے خاص تے دکھرے صوفیانہ جھلکارے وی بلدے نیں۔

ایہناں دونوں روایتاں نیں واصف صاحب ورگے صوفی دے اپنے

روحانی تجربیاں نال بل کے اک نو یکلپن پیدا کر دتا اے، جنہوں پنجابی

دی صوفیانہ شاعری وچ اتمل اضافہ قرار دتا جاسکدا اے۔

ایہہ کلام دل والیاں نوں ہمیش وجد دی حالت وچ رکھے گا۔

فہرست

۱۱	نعت
	نظمیں
۱۵	سی حرفی
۲۶	چادر
۲۸	وارث شاہ
۳۲	بُجھارت
۳۴	وروے
۳۵	جوگی
۳۶	سوچ سمجھ کے چکیں بھار
۴۰	"بُگل دے وچ چور"
۴۴	چٹھی
۴۵	مکی گل
۴۶	وداع
۴۸	بھرے بھڑولے

- ۵۳ اسماں بسم اللہ نون پڑھ کے آج کیتی شروع کتاب
- ۵۵ مٹاں پھریاں یار نہ ملیا، دھونڈے جنگل بیلے
- ۵۶ میں نیا نال یقین دے، میں دیکھیا اکھاں نال
- ۵۷ جنہاں لئی اسی دنیا بھٹی اووی سانوں بھل گئے نہیں
- ۵۸ پکیاں دیویں یار تریکاں
- ۵۹ اچ نویاں مڑتاں آئیاں، جنہاں آگاں اُن لگائیاں
- ۶۰ اووی اپنا رونا رووے اووی وین کرے
- ۶۱ ہولے ہولے بدل گئی اے اپنی ہی تصویر
- ۶۲ وچ جنگلاں دے پٹی ماراں
- ۶۳ سب بہاراں یاراں نال
- ۶۴ ایہہ ہمسائے ایہہ مال جائے
- ۶۵ اپنی جلدی نہ کر پیارے، تھوڑی دیر تے ٹھیر
- ۶۶ آپے نیں بلدی بالی اے
- ۶۷ کورے ورق پلٹ وا جا۔
- ۶۸ اڈوی نیں آسماناں اتے اپنے آپ پتنگ
- ۶۹ میرے سر تے امبر ڈگیا، میں تارے چن دی جاں
- ۷۰ کیہڑا کیہڑا رونا روئیے سارے روگ او تے نیں
- ۷۱ کیہہ کراں اکلاپے دا
- ۷۲ اکھاں دے وچ وٹن والا سوہنا نظر نہ اوے

- ۷۳ آسے پاسے سارا ٹٹہ
- ۷۴ اک پردیسی یار بنایا
- ۷۵ سو سو واری جایتے وارے
- ۷۶ پرچھانویں دے جنگل وچ اپنے آپ نوں واجاں مار
- ۷۸ کورے کاغذ کیتے کالے
- ۷۹ سچھی دس بے دردی ڈھولا ہویا کیہہ قصور
- ۸۰ آون دکھتے دور بلاواں، سکھ آون تے سجن لکھ
- ۸۱ آج کل میرے چار چوہیرے، تیرے درداں لائے ڈیرے
- ۸۳ میں تٹی دے سڑ گئے بھاگ
- ۸۵ دستور زالا اے دنیا دا، آج کیتیاں تے کل بیتیاں نہیں
- ۸۶ اسال بسر تے غم دے جھڑویکھے
- ۸۷ دھرتی نوں آسمان بناوے، عشق دی ایہہ تاثیر
- ۸۹ اچھی تھال تے نیوں لگایا دل میرا پیادورا
- ۹۰ پردیسی ٹرجانا، متھے وٹ نہ پیا
- ۹۱ میرے دل وچ پے گیا شور
- ۹۲ اپنا خون پوا کے پنڈاں شہر وسائے
- ۹۳ آپے اپنی گلی ساڑی، آپوں اک لگائی
- ۹۴ جیہڑی بوٹی دل وچ لائی او بوٹی آج پھل گئی اے
- ۹۵ کریں نہایتھے روپ دامان
- ۹۶ سستی گوکے، تیتے تھل

- کوئی دیویں کم دی مت بھرا
 ۹۷
 تیری یاد دے سنجے شہر وچ میری ذات گلی دا گھ
 ۹۸
 منگال ملک تے تخت ندرت کولوں تیرے باہجھ نہیں کوئی تھوڑی مینوں
 ۹۹
 رات ہنیری، کلا ٹاپو، اتوں ماہ سیالا
 ۱۰۰
 آون جاون والا ساہ
 ۱۰۱
 باہروں چٹے اندروں کالے
 ۱۰۲
 راہ کھو جو اپنے اندر دا
 ۱۰۳
 جو کیتی سوا گے آنی
 ۱۰۴
 میرے دل دے مورچے وچ لٹھی تیرے درد دی فوج کمال کیتا
 ۱۰۵
 جدو کیتا کرم پیارے، سارے دکھ و سارے
 ۱۰۶
 کیہہ کھٹیا جس نیوں نہیں لایا
 ۱۰۷
 آپے اپنی رت نچوڑی آپے رو رو پیتی
 ۱۰۸
 تسی ہر ہر دے وچ و سدے او
 ۱۰۹
 اسال پورا زور لگایا اے
 ۱۱۰
 گنگے بولے ساڈے یار
 ۱۱۱
 مینوں میرے حال تے چھوڑ
 ۱۱۲
 سارے اکو رنگ دے لوک
 ۱۱۳
 ایہہ جیون اک گور کھ دھندا
 ۱۱۴
 گلاں وچوں نکلی گل
 ۱۱۵
 او جس دن دے پردھان بنے
 ۱۱۶

- ۱۱۷ اچیاں لمیاں ٹاہلیاں، گھنی جنہاں دی پھاں
- ۱۱۸ ساڈی کوٹھی دانے پا
- ۱۱۹ دل دے اندر خانہ کعبہ، ر اڈا ہویا گھروچ رچ
- ۱۲۰ ایہناں قبراں اُتے بیٹھ کے تُوں اپنی جند نہ رول
- ۱۲۲ آپے روواں آپے ہستاں
- ۱۲۳ اوہنوں چڑھیا شوق شکار وا اور ہندا دل دی اوٹ
- ۱۲۴ یاری لائی آ، توڑ نبھا
- ۱۲۵ ایہہ بن سن موتی انمول
- ۱۲۶ اسال سوچیا کی سی کی ہویا، مت مار گئی تدبیر اپنی
- ۱۲۷ تُوں اج کل دیاں گلاں کروا

نعت ۴

توں سلطان زمانے بھر دا میں برے دا بردا
فکر عذاباں دے وچ بھلیا رستہ تیرے گھر دا
تیری نعت نوں غزل بتاندا دل سی اہدا کردا
دستن والی گل نہیں کوئی کاسہ نہیں پیا بھر دا
ساڈی دھرتی نظر کرم دی ہے محتاج و تیری
ساڈی فریاداں نوں مولا بخشو فیض اثر دا
جتنے نعت نبی دی ہوئے، اتھے اوس دا جلوہ
چھوٹی وڈی نعت نہ ہندی، پیش کر دو جو سردا
کتنے لکھ کر وڑ سوالی در تیرے تے آون
واصف وی و سنیک کہاں دے تیرے نورنگر دا

تعمیر

سی حرفی

الف اللہ دی رمز انوکھی، عقلاں نال نال بل دا
عقلاں والا مرد وچارا نامحرم منزل دا
اللہ نیڑے ہوندا اے جد سجده ہووے دل دا
واصف یار اللہ نوں بھنا کم نیئیں عاقل دا

ب بزار وکاندا یوسف آپے مالک گھر دا
دیکھن والے ویکھ نہ سکدے یوسف دل دلبر دا
یاد زلیخا مصر لیائی تے آیا ڈگ دا مردا
واصف یار میں اُس دے صدقے جو بروے دا بروا

پ پر دسی کد تک رہنا آخر دس سدھانا
ایہہ دنیا دن چار دا میلہ اج آوے کل جانا
بابل دا گھر ریت دا کوٹھا تیرا دور ٹھکانا
واصف یار ہنیر یوں نکلے جوں مٹی چوں دانا

ت تارے روندے چن نہ ملیا تارے بازی ہارے
ملیا چن تے ٹک ٹک جانڈے تارے شرماں مارے
یار دا جلوہ بھدے بھدے سوں گئے کئی وچارے
واصف یار جگا کے نل دا او ڈوبے او تارے

ٹ ٹردیاں ٹردیاں عمر وہائی ابے وی یار نہ ملیا
دلبر مل ذاتاں کچھ کھل دا دل دا پھل نہ کھلیا
شاہ رگ دے وچ یار دا ڈیرا، جگ بھولا کیوں بھلیا
واصف یار وی زلف دا گڈل مرشد باہجہ نہ کھلیا

ث ثبوت نہ منگو میتھوں نظر کرم کہ ہوتی
میں جاناں او دلبر جانے غیر نہ جانے کوئی
میں مسکین پُرانا خادم کس در ملی نہ ڈھوئی
واصف یار نے نظر جو کیتی واصف واصف ہوتی

ج جواب سوال نہ پچھو کیہ ہے روگ اساڈا
دل دا روگ او دلبر جانے جھگڑا کی تِساڈا
آپ ہتے تے آپ ای رووے آپ توں آپ ہے ڈاٹھا
واصف یار جدائی چنگی کہہ گیا یار اساڈا

ج چارے پاسے دھماں پتیاں آیا یار قدیمی
اکھ ہووے تے وکھو ہر دم اوس دی شان رحیمی
چنگا مندا کجھ نہ پچھے شرط فقط مسکینی
واصف یار منافق مارے باقی سب کریمی

ح حضورِی ہر دم دل دی ہر سجدے کی دھرناں
اوس دے نام جوایا سانوں اوس دے نام توں مرناں
اوس دی یاد خزانہ کافی پیسے توں کی کرناں
واصف یار نماز پڑھائی ہور اسال کی پڑھناں

خ خبر لیاوو دلبر دی، دل روند آہاں بھر کے
دل دے اندر دلبر زبندا بھدا اے مرم کے
شاہ حسین توں مولا پیا ویکھیا نیرے چڑھ کے
واصف یار نے جت لئی بازی چپ کر کے تے ہر کے

د درود سلام کروڑاں جس دی شان ہنے عالی
ساوا روضہ نظریں آیا جیونے باغ دا مالی
باغ اُمت دا ساوا ہویا وئی یار وکھالی
واصف یار مرن توں پہلے مرناں گل نرالی

ذکر فکر اذکار بتھیرے کیتے اچھے نیویں
اوس واناں ہے اپنا ذکر "میں" مرے تاں جیویں
راہ فراق واصل باللہ شالا محرم تھیویں
واصف یار نہیں کفنی پائی توں کی بیٹھا سیویں

رات اے منزل، دن مسافر، دونویں کچھے آگے
اک یاد کرے اک یار واصلوہ گل ایہہ ہتھ نہ لگے
مُونجھ فرید نہیں روہی گاہی کالے دھولے، بگے
واصف یار نوں دُور کی بھنا نیڑے امی شاہ رگے

ز زور کروتے او زور آور ہر سٹوتے ہر مل و
دل دیاں گلاں ہونٹ کی بولن دل محرم ہے دل و
تھل و راہی روند جاندا تے بھلا عالم کھل و
واصف یار دی یاد پیالہ پی شراب وصل و

س سارے جھگڑے مک گئے جس دم کلمہ یار پڑھایا
تارے آئے نیندر لے کے، سورج آن جگایا !
مذہب بھتے تے دین اکلہا، ایہہ سوہنے فرمایا
واصف یار نے جلوہ دے کے جھیڑا سب مٹکایا

ش شوق چراغ جلاؤ دل وچ ہوون دور ہنیرے
جتھے شوق دے دیوے بلدے چانن چار چوہیرے
شوق دی منزل ہر منزل تون آگے ہو راکیرے
واصف یار چلو چل ویسے جتھے شوق دے ڈیرے

ص صبر دی صورت کوئی ناں اک لگی چو پاسے
اپنے یار یاراں تون مارن لیڈر مارن ہاسے
اچیاں لمیاں گلاں کر دے تروے نیں ہکواسے
واصف یار نظر دا شربت پی کا سے تے کا سے

ط طریقہ آپ شریعت نام نویں کیوں رکھیے
اللہ مالک اللہ خالق کی ہوا نون چکھیے
کالی کالی والا مالک کنت نال ہی رکھیے
واصف یار شہید نمازی کی جانن وکھو وکھیے

ظ ظروف محبتاں والے بنے بنائے آون
بوترا بی شان ایہناں دی اکھاں دے وچ ساون
دل دے زخم پرانے لگ دے کی حکیم دساون
واصف یار دی میم دے گنڈل سارا جگ پھساون

ع عبور ضرور اے سانوں پر سمندر ڈونگھے
دل دی کشتی دل مسافر بل دے دلبر ڈونگھے
سیپ دے اندر موتی بلدے بلدے مرمرد ڈونگھے
واصف یار نہیں رمز پچھاتی ڈبتے تر تر ڈونگھے

غ غافل نہیں اگھاں بنھیاں نظریں آن ہنیرے
پیسیہ پیسیہ جوڑیاں اوس نہیں بنک لگائے ڈیرے
عقل دی گل نہ سن دا جاہل مارو سو سو پھیرے
واصف یار ایہہ اگھاں کھل سن موت ہو سی جدیڑے

ف فرید تھلاں دا راہی روہی روہی روند
یار دی یاد جگا کے رہندی کیہہ جانے جو سوندا
عاشق روند بے چنگے بگ دے نہ روون کچھ ہوندا
واصف یار نوں رو کے زلیا، ہن کیوں مل کے روند

ق قوالیاں ودھ ودھ سُن دے رہندے نہیں ہتھ خالی
خالی ساتی تے جام وی خالی تے کاسہ آپے خالی
نام رکھاون آقا والے در در پھرن سوالی
واصف یار نے اکھ ملائی اندر باہر قوالی

84125 ۲۲

ک کتاباں لکھ لکھ بھروے پتھو ایہہ کی کہندے
اج توں پہلے کتھے وسدے تے کتھے سن اے رہندے
اے تال مینوں پاگل وسدے سچی گل نہ سہندے
واصف یار اے مذہبی بندے بندیاں نال پتھے کھندے

ل لیکھ تے ویکھ او جو گیا وے کیہہ ملناسی کیہہ مل گیا
اسی بھدے کیہہ سال کیہہ ملیا اکھاں ملیاں تے ہتھاں چوں دل گیا
دین والے دی مرضی دا کھیل اے سب کتتی نظر تے غنچہ کھل گیا
واصف یار نوں فیض قلندری اے نعرہ ماریا عرش وی بل گیا

م ماں آکھے میری رات دا چانن میں واری میں واری
باپ آکھے میرے دل دا سورج ساڈی دھی پیاری
چل دھیے کسرال نوں جاناں آکھن وارو واری
واصف یار ہے جت او سے دی جس نے بازی باری

نون نماز عشق ناں پڑھدا، پڑھدا نیزے چڑھ کے
وصل فراق توں عشق اگیرے آیا از لوں پڑھ کے
مر کے جینا، جی کنے مرنا، تے کی کرنا اے ڈر کے
واصف یار حسن ویاں فوجاں آئیاں گھوڑے چڑھ کے

و واصف مڈھ قدیم دا بروا اج دی گل نہ کروا
ایہہ "الست" نون ڈھونڈن چلیا نہ ڈھونڈے تے مروا
ایس دے راز انوکھے وسدے جتی بازی ہر دا
واصف یار نے سبق پڑھایا او جیوندا جو مر دا

ہ ہزاراں عالم مل کے کی دستن میں کیہڑا
میں ویکھاں او ویکھ نہ سکدے ایسے گل دا جھیرا
اکھ نہ کھلے تے رات ہنیری سنجا وسدا و پھرا
واصف یار نے سد بلایا میں کیہڑا تے کیہڑا

می یاردی گل نہ غیر جانن بلبیل جاندی پھل گلاب نول اے
بکبل چپ ہووے پھل مٹر جاندا مالی جاندا ایس حساب نول اے
شاہرگ کتھے لامکان کتھے اسی پڑھیا اوس کتاب نول اے
واصف یار کچھے کیوں چپ واصف بہن بعد آپ جواب نول اے

سی ہر فیاں نال نہ گل مکدی، مکدی یاردی نظروے نال اے گل
تسی شروع کرو، تسی ختم کرو، تہاڈی اپنی اپنے نال اے گل
غیر غیراں دے نال پنے گل کروے، اپنے کروے نہیں اپنے نال اے گل
واصف یار انوکھڑی گل مل گئی، اکھاں کر دیاں دل دے نال اے گل

چادر

وارث شاہ نون کراں سلام پہلوں، کراں پیش عقیدتاں نال چادر
بڑے ادب دے نال تیار کیتی، دستے پیرنوں دلاں حال چادر
کرے پنچ کے یار دادل راضی، پائے گلیناں وچ دھماں چادر
ہتھ بچھ کے سنگتاں نال آوے، وارث شاہ دا منگے جمال چادر
وارث کھول دے مُٹھ خزانیاں دا، کرے روکے اج سوال چادر
مستی لے کے جام البست وچوں کیتا یار دے نال وصال چادر
دستے راہ ایہہ اج حضوریاں دا، بنے درد منداں دی ٹھال چادر
وارث شاہ دے عشق نیں رنگیا ای، دیوادلان دا دیوے گی بال چادر
جیہڑے آئے فقیر دے در اُتے، کرے سب نوس اج نہال چادر
پینڈے مکے نین اج فراق والے، لگی پیر دے قدماں نال چادر

اے رمضان شریف میں منعقد ہونے والے وارث شاہ کے عرس کے موقع پر۔

چڑھے عید و اجن دیدار والا، روزے نال آئی ایس سال چادر
سارا نور ظور حضور والے، کراں پیش دودے نال چادر
منگو پاک وطن وی خیر و صفا، دیے سب مصیبتاں مال چادر
بنے بات بے کرے قبول سوہنا، وارث شاہ میاں لچپال چادر

وارث شاہ

وارث شاہ دے بالے انج بحث چلی، وارث شاہ داکیرہ مقام ہے جی
وارث مرشداں باہجہ نہ سمجھ آوے، گرو دلے دا وارث امام ہے جی
رمزاں عشق دیاں کھول کے دسدائے وارث شاہ دا عجب کلام ہے جی
نوں ہتھرتا سرگنڈھ مارو، وارث شاہ نوں ساڈا سلام ہے جی

وارث شاہ نہیں انج کتاب لکھی، ہیریاں نال بھری جیویں کان ہووے
ایہے ترجمے ہرزبان ہوون، پڑھن والا اینہ سارا جہان ہووے
کید، سہتی تے بھابی علامتاں نہیں، گل گل دے رچ نویں شان ہووے
عاشق ہیرنوں انج پے حفظ کردے، جیویں حافظاں حفظ قرآن ہووے

شاعر منو تے شاعرِ عظیم اے او، شعرِ دلاں داراز پے گھولدے نہیں
 جیہڑے نال عقیدتاں، ہیر پڑھن موتی او ہو مرادے رولدے نہیں
 عاشقِ عطر گلاب تیار کر دے قاضی جھوٹ دا پیاز پے گھولدے نہیں
 بولن والا بولد اوج شعران وارث شاہ ہوری کد بولدے نہیں

وارث عشق دے باغ دے بیج بیٹھا، کمرے لفظاں نال گلکاریاں نی
 کتے پریم دی و بھلی و جبدی اے، کتے عملاں باج خواریاں نی
 کتے کاں نوں دے کے کوچ جیٹی بازاں نال پیالیندا اڈاریاں نی
 وارث شاہ اے پیر او ہناں عاشقاں دا جہناں جتے بازیاں ہاریاں نی

وارث شاہ دا شعر الہام سمجھو، کوئی کمی نہ ایہدی تاثیر دی اے
 جہناں وچ سمندراں کھینڈ کیتی، لوڑ او ہناں نوں سد اپنچ پیر دی اے
 گلاں وچوں پیاکڈ دا گل وارث گل ہیر دی کدوں گل ہیر دی اے
 وارث شاہ نہیں جو فرما دتا، گل پتھر دے اُتے لکیر دی اے

وارث پریم دے کھوہ پیا گپڑ دوائے وارث پیار دے گیت پیا گاوندا
 کدے سنگلی سٹ کے شگن بولے، کدے ونجھلی پیا و جاوندائے
 کدے مست الست ہو جاوندائے کدے رٹھڑے یار مناوندائے
 جنہاں گرو دوارانہ وکھیناے وارث اوہناں دی سمجھ نہ آوندائے

وارث شاہ دی لوڑ تہ پیندی، حب جگر دا پھوڑا کوئی پکب جاوے
 وارث آس دیاں منزلاں و سدا پائے بے آس عاشق جد تھک جاوے
 جھوٹے فتوے ہن کے قاضیاں دے، جد پریم پجاری کوئی اک جاوے
 وارث شاہ دے جوگ نوں کون روکے، وپڑے کھیریاں وچ بے تھک جاوے

وارث مست الست دے شرتباں دا وارث حُسن تے عشق دیاں بانیاں نہیں
 وارث اووی کم بنا دیوے، جیہڑے کم وگاڑے ہن قاضیاں نہیں
 اکھاں کھنن تے وکھو جہان اندر، رانجھے یار دیاں کارسازیاں نہیں
 کیتا یار دا حکم قبول ایسا، جیساں وڈیاں ازل دے رازیاں نہیں

بیر شو بھدی نال رنجھیاں دے بہتی نال مراد دے سجدی اے
 عاشق روندے عقل دے انیاں نوں، خلقت عاشقاں تے پئی ہسدی اے
 دنیا دار دی دیوے مثال وارث، کھتی شہدے وچ جیویں پھسدی اے
 بالنا تھ دابا لکارا زکھولے، ہستی دکھری جوگ دے رسدی اے

وارث شاہ دا وطن جہان سارا، وارث چن ستاے دی گل کردا
 جدے عشق نوں عاشق ایمان کنڈے اوس یار پیارے دی گل کردا
 جیہڑا لیلۃ القدر چ نظر آوے، وارث اوس نظارے دی گل کردا
 وارث اک رنجھٹے دے روپ اندر پورے گرودو لے دی گل کردا

وارث شاہ سخن دا شاہ وارث پیا عشق دی شرح نوں کھولدا اے
 وارث شاہ مقاماں توں نسا اے تہے سخن ملامتی بولدا اے
 موتی کدھ کے فکر سمندراں دے، پیا چکڑاں دے وچ رولدا اے
 واصف وارث نہیں ایہہ کہہ کردتا، کیوں لونگ سپاریاں تولدا اے

بجھارت

کھیتاں دے وِچ کَلَم کَلی
کنوں دیکھن آئی جھلتی
ریشم ورگے وال نہیں اُس دے
کھنناں تے دُواں دی بیتی

موتیاں ورگے دَندِیں اُس دے
بہرتے مارے ایہہ دو بیتی

چُک چُک اڈیاں دیکھی جانے
پچھو کس اڈیک اچ کھلی
ایہدی بیکل دے وِچ پے گئی
ایہدے جو بن دی تھر تھلی

شیردی بچھی ڈر دی نہیں اے
جو آوے اوہرتے جھلی

کدھرے کئی جان نون روئے

کدھرے پیلاں پاندی چلی

سارے پنڈ دامان اے سوہنی

چکھوتے مصری دی ڈلی

واعف کہنہ راجھ بھارت

اُس دانان کئی دی چھلی

ورولے

دُوروں آکے ویڑے ساڈے اُج دھمالاں پان ورولے
ساڈے لہونچ لکھے ہونے پیارے دے وقتے کھان ورولے
اساں دے دیوے پئے بجدے چھاگئی رات ہنیری
ویلے دی اکھاں دے اتھر وچک چک اُٹ دے جان ورولے
ساڈیاں سوچیاں دے سب بونے وار واری بند کرتے
ساڈیاں فکراں دے سر چڑھ کے بن بیٹھے پڑھان ورولے
جس سر اُتے سجدی سی کل عزتاں والی پگ
پیلیاں پا کے اُج اوس سر تے چو کھی مٹی پان ورولے
آپوں ساڈے بوٹے پٹن ، آپوں باغ اُجبارن
ماتم کر دیاں ونیکھ کے سانوں آتے نیں پرچان ورولے
اسماناں تے چڑھ کے واصف اکھاں توں او جھل ہو جانے
کو بجاں نوں ڈاراں توں کڈھ کے دکھرے رستے پان ورولے

جوگی

ساڈے دیہڑے جوگی آیا بنی مصیبت بھاری اے
پیکے گھروچ کد تک ہناں اُج سسرال تیاری اے
غسل دیو، مینوں جوڑا پاؤ، عطر تے کافر لگاؤ
کنا متو جوگی دا جس ڈولی آن کھلاری اے
جو چاہندا او آپے کردا، نہ کوئی جیندا نہ کوئی مردا
صدقے جلتیے اس سوہنے دے جس دی شان نیاری اے
اچھے نیویں، اوکھے ڈاہڑے پردیساں دے پینڈے نیں
جے جانا سی تے فیر کاہنوں بیہ کے عمر گزاری اے
اُون والے نیں ٹر جانا، جس نے جانا مڑنسیں آنا
دسن والی گل نیں کوئی جتی بازی ہاری اے
اوتھوں اڈ کے ایسھے آئے، اُج ساہنوں اودیس بلانے
اودی اک اڈاری سی تے ایہ وی اک اڈاری اے
لے چلو مینوں ڈولی پاکے، روون بھیناں، ویرنہ مالے
اللہ حافظ کر لو و اصف سب دی آنی داری اے

سوچ سمجھ کے حکمیں بھار

ایسویں نہ لابیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے یوسفؑ درگے بڑے
مردے چنیدے چنیدے مردے
یار دی خاطر کی کچھ کر دے
وکتا پیندا ایس بزار

ایسویں نہ لابیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایسے دولت دانیں کم
ایسے گلے منگدے چم
ایسے کوئی نہ کہتے ہا ہم
ایسے تم دی لے سرکار

اینویں نہ لای بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ و چار

ایسے کسی نقل و بیج سردی
سوہنی کچے تے پی تی تردی
کوئی نہ ایسے مانگاں بھردی
ہیر سلٹی کھجس خوار

اینویں نہ لای بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ و چار

ایسے و بھلی کم نہ آندی
رورولت گھ جیاتی جاندی
کلی کونج پی پی کر لاندی
سبب پاؤں ہنجاں دے ہا

اینویں نہ لای بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ و چار

ایتھے غم دیاں چڑھیاں کانگاں
ایتھے ہوکے، ہنچو تاہنگاں
ادھی راتیں ملدیاں بانگاں
ہمت ہے تے نفل گزار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار

پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے سارے شیشے ٹکڑے

دنیا والے کرچاں لٹڑے

موت توں پہلے ساہ پئے کھڑے

سوچ سمجھ کے چکیں بھار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار

پہلے کر لے سوچ وچار

گل وچ کفنی کن وچ والے

ایتھے پیراں بیٹھ دوشلے

ایتھے کھٹیاں کوئی نہ کھالے

پتاں لندیاں بھرے بازار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار

پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے کھل لہانڈے ساکے
سولی ٹنگے جان وچاکے
ایتھے وگدے خون دکھاکے
پہلاں اپنے آپ نول مار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

نہ کوئی دُور نہ ایتھے نیرٹے
وچے بیڑے وچے جھیرٹے
وچے رانجھے وچے کھیرٹے
اپنے اندر جباتی مار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے واصف شاہ نہ کوئی
پل دی پل و ساہ نہ کوئی
ایتھے دستے راہ نہ کوئی
اپنے آپ نول واجاں ما

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

”بگل دے وچ پور“

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

آج موسم پھلاں دا آیا

بوٹی اندر مشک مچایا

چنگا اوہدا ذکر کسایا

پیلاں پاون دل وچ مور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

کافوں نون بناون والا

میرے سہرا او رکھوالا

ناں کوئی منکاناں کوئی مالا

مٹی اچ تسبیح دی ڈور

میرا وی نال رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

بینوں ریت تھلاں دی سارے

ٹر گئے ڈاہڑے تے رو گئے ماڑے

لٹے گئے اسی دن دہاڑے

بکھل لے گیا دل دا چور

میرا وی نال رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

ریتاں دے وچ سڑدی جانواں

شوہ دریا وچ تر دی جانواں

پنوں پنوں کر دی جانواں

پچھو ہورتے دساں ہور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

ناں میں پنوں، ناں میں سسی

ناں میں رچی، ناں میں تسی

ناں میں اُجڑی، ناں میں وٹی

ناں میں کیچ، ناں میں بھنبھور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

واصف نہیں ایہہ رمز پہچانی

ایہہ حیاتی آنی جانی

جس نے عشق دی موج نہ مانی

سمجھو او زندہ در گور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

چٹھی

کلی بیٹھ کے کھیر لوڑاں
کافر تھیواں بے مکھ موڑاں
کل وی تیریاں لوڑاں سانوں
اج وی سانوں تیریاں لوڑاں
لڑگییاں وی لاج نبھاویں
مہندی والے ہتھ پتی جوڑاں
توں بلیا تے سب کچھ بلیا
تیرے باہجھ نہ کوئی تھوڑاں
کئے دن چھٹیاں توں رہندے
اوسیاں پاواں دن پئی جوڑاں
چٹھی وچ میں دس نہیں سکدی
اپنی بانہہ نوں آپ مروڑاں
منشی جی ہن چھیتی لکھو
وطناتے واصف دیاں لوڑاں

مکئی گل

چل ڈھولن مہن گل رنجھٹی
واپس کر دے ساڈی چھٹی

غلطی کیتی کیتیم پیار
بیتی گل نول واج نہ مار
ڈٹی بیٹری آر نہ پار
دُنیا ساری تیری یار

اسال وی تیری مرضی ڈھٹی
واپس کر دے ساڈی چھٹی

اکھاں نیں جد مکھ وکھایا

دل اکھاں دی گل وچ آیا

جرم ہو یا تینوں سد لگایا

جو آیا او جھولی پایا!

جانڈی واری گل کر مٹھی

واپس کر دے ساڈی چٹھی

ایہہ کوئی جرم نیں سی میرا

چہرہ ویکھیا جس دم تیرا

ہوش ٹھکانے کد سی میرا

عقل دے اگے سب ہنیرا

بے ہوشی وچ لکھی چٹھی

واپس کر دے ساڈی چٹھی

وداع

پیتال رُودن اِج سہیلیاں کا ہنوں بیٹھ کے میرے گھر
میں کئی جانا سوہرے مینوں ملیا سوہتا وُر
میں آپے سد بلایا، او گھوڑی چڑھ کے آیا
میں دا ج بناں پٹی ڈردی میں جیندے جی گئی مَر
میریاں جنجاں چڑھیاں رنج کے، مینوں پایا ڈولی رنج کے
میں کہندی اپنے آپ نوں جو آئی سرتے جُر
مینوں پر دیسن کر چھوڑیا مینوں کسے نہیں اِج موڑیا
میں مڑ مڑ تک دی با بلا تیرا سنجاد سد اگھر
جد لائی مہندی رانگلی، میں روندی تے گر لاوندی
میرے سکے ہوٹھ نہ بولدے میری اکھاں ہویاں تَر
اِج اکھاں سب نہیں پھیریاں اِج گڈیاں رسیاں میریاں
میں اچا بول نہ بولیا، گئے میتھوں سارے ڈر
مینوں واصف راز و سایا، میرا رانجھا و پیرے آیا
میری گزر گئی پر دیس وچ، اِج جاندی پٹی آل گھر

بہرے بھڑولے

آج کنکاں پکیاں پیار دیاں
بسر چک کے واجاں مار دیاں
ایہ ادھی راتیں لائیاں سن
ایہ حق دی گل نستا دیاں
ایہ وچ ہنیرے ہندیاں سن
آج جون نون اکھاں مار دیاں
اساں رورو کے جو کٹے سن
او پینڈے سب و سار دیاں
اساں اپنی چندنوں واریا سی
ایہ اپنی حبان نون واریاں
بی اک اک کر کے کیریا سی
اے خبراں دین ہزار دیاں
اے لڑیاں سچے موتی نہیں
اے دوروں چکاں مار دیاں

اے سب بھڑولے بھر دیوں
اے سارے بھارا تار دیاں
اے کُن فیکوُن نول لائیاں سن
اے کنکاں واصف یار دیاں

غزلیں

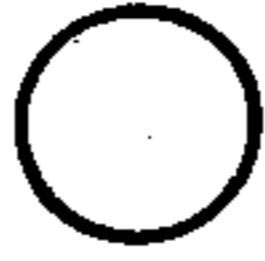
اساں بسم اللہ نوں پڑھ کے اَنج کیتی شروع کتاب
وِچ موراں دے پَر رکھے، اَساں لائے عطر گلاب
وِچ اکھاں غوطہ ماریا تے پکڑی زلف دی رَچ
اساں موتی کڈھیا میم دا، اَساں کیتا کم شتاب
اساں دَر تے ٹھٹھے خیال دے تے کاف لہج دیکھیا نوں
اساں مستی لئی الست دی اَساں پیتی رَچ شراب
اساں نیتاں بنیاں پکیاں، اَساں یاریاں لائیاں سچیاں
اساں ٹھٹھے ساں جَد سمجھیا دل کیتا کم خراب
بن دیکھیاں اوس نوں نیا، اَساں کاسا آپے بھنیا
جَد ڈوری دتی یار نوں ساڈے مگے سب عذاب
اساں دعوت کیتی یار دی، نالے اک دی نالے چار دی
دل سیخاں دے وِچ ٹنگیا اَساں کیتا پیش کباب
اساں رورورا تاں کٹیاں، اَساں چنگیاں کیتیاں کھٹیاں
جَد آیا ماہی سامنے سانوں دیکھن دی نہیں تاب

اَساں لکھے خط پیار دے اَساں جنگل و احساں مار دے
 اَساں آپے جا کے پُچھیا، ساڈا اسی کہ جواب
 حَبد المَف، لام ملایا، او اللہ بن کے آیا
 و بیچ مہیم مروڑی جوڑ کے ساڈا بنیا کم جناب
 اَساں پڑھیا اے الناس توں، اَساں چھڈیا عام تے خاص نوں
 جَد نقطہ و کھیا اب دا اَساں کیتی بند کتاب
 اَساں پڑھنے توں چیت چایا، سانوں سوہنا نظریں آیا
 جَد اَصَف راتاں جا گیاں دن بن دے جاوَن نجات

رُتّاں پھریاں، یار نہ ملیا، ڈھونڈے جنگل بیلے
اکھاں کولوں او جھل وسدا، ساہواں دے وچ کھیلے

مرجاواں گے فیر ہوون گے اوہے ساڈے میلے
ہجر فراق دے صدے واصف کد تک جان تے بھیلے

میں مسیاناں یقین دے، میں دیکھیا کھاں نال
اوہے ہتھ کھنڈی یسین دی، اوہے گھنگھر والے بال
اوہے چلے پاسے نوہے، اوہا ہر جا عین ظہوہے
اساں پیراں تے سر سٹیا، اساں چھڈے سب جنجاں
اوہدی گھر گھر نوبت جدی، اے ازلی گل نہ آج دی
او میم دی بگل مار کے، گل کر داسا ڈے ناہی
جہناں راتاں بیٹھ کے گالیاں، او سکھیاں کرماں والیاں
جہناں موتی رولے خلك تے، او ہونیاں سب نہماں
اورا بجا بن بن آوندا، توں ہیر سلہٹی بن
توں چرخا کتیں پریم دا، تینوں ملے گا پریم کمال
اوہنوں ملنا سوکھی گل اے، او آپے ساڈے دل اے
تسی بیٹھو اوہنوں سوردنئے، او جاوے ڈیوا بال
توں واصف گل نہ من دا، کیوں اپنے دردنوں وند دا
جا موجاں مان پیاریا، تیری گڈی آیا لال

جہناں لئی اساں دُنیا بھلی اودی ساہنوں بھل گئے نہیں
اک اک کر کے سکے اُتھر مٹی دے وچ رُل گئے نہیں
کل تک اپنے دل وچ گل سی، آج اوسکے شہری گل ہے
وچ چور ہے پھٹے بھانڈے، سب افسانے ہل گئے نہیں
بند کواڑاں دے اوہے وچ دل نے چھیت لگانی سی
کھلے وال سجن دے دیکھے، سارے بُوہے کھل گئے نہیں
کیہہ ہو یا جے اک دو کنڈے میرے دُگے دتے آئے
تیرے دروازے تے لکھاں سجرے سوہنے پھل گئے نہیں
رنگاں دا اعتبار نہ کریے، اکھاں وچ نہ سُرے بھریے
اکو بوند وچ رنگ پھٹ جانے، کجے کجے ڈُل گئے نہیں
پھلاں دی خوشبو ای چینی، ایدھروں اودھروں نچ کے لنگھیں
جیہڑے پھل سن سردا سہرا آج پیسے وچ تُل گئے نہیں
جھتے خوشبو پیار دی آوے اوتھے جا کے ڈیرا لاوے
روندی دنیا دیکھ کے واصف اپنا رونا بھل گئے نہیں

پکیاں دیویں یار تریکاں
آینویں نہ پتی راہ اڈیکاں
تینوں ملیا بان حسن دا
ساڈے منگھے عشق دیاں لیکاں
چنگی کیتی نال اساڈے
تیرے شہر دیاں وسنیکاں
شہراں دے وچ لعل گواہ کے
جنگل دے وچ مار چیکاں
بھولے یار دے کن بھر دتے
ایہہ کیتا کر ٹوٹ شریکاں
ڈل جاون نہ بھرے کٹوڑے
آ، میں تسی لاواں ڈیکاں
وکیھاں مچھل زمین تے واصف
بوڑے میں اسمان تے لیکاں

اُج نُوياں رُتاں آئياں، جہناں اگاں آن لگائياں
کوئی وِرا وِرا پچيا ساٹوں لے ڈُباں ڈُباياں
دن چھیتی ڈُبا پيار دا، ساٹوں جنگل وِجاں مار دا
تینوں دوش نہ کوئی پياريا، تقدیراں اگے آئياں
توں روزہ چُپ دار کھيا، نہ پُچھیا نہ کچھ دَسيا
توں اک جواب نہ بھجيا اسان لکھاں چھپیاں پائياں
اسان چنگا يار بنايا، جیہڑا اڈيا فیر نہ آيا
او باز پہاڑاں وسدا جس ساٹوں تاہنگاں لائياں
او کچا کچ دکھا گیا، جیہڑا ڈُبا ساٹوں لے کے
اسان جانا سی اُس پار توں ساٹوں کچے لیکاں لائياں
ہُن چھڈو وِا صَف ایس نوں، ہُن مٹی پاؤ گل تے
جو ہونا سی او ہو گیا، جو گنیاں مڑنئیں آئياں

اودی اپنا رونا روئے اودی دین کرنے
جس دیری نے ساڈے بھولے یار دے کن بھرے
چنگا ہندا ہے بل جانڈے یاری لاون والے
صدقے جائیے دنیا دے ہن دکھو دکھ مرے
اپنے سلتے توں وی ڈردا، دل دی گل نرالی
ایہو دل کانگاں نوں ٹھٹھے، ایہہ طوفان جرے
موت جیاتی دوویں میری ہمت دے ہتھ آئیاں
رونی مٹی وچ حیاتی، میٹھوں موت ڈرے
جو کہیا سی اوہی ہویا، ہتسن والارنج کے ریا
آپے لائی آپے توڑنی واصف کیہ کرے

ہولے ہولے بدل گئی اے اپنی ہی تصویر
اندرو اندر کم کمر حبا ندی بندے دی تقدیر
اُنچ تے بڑے کرم ہوتے نہیں، بڑیاں رحمتاں ہوتیاں
میری اک دُعا پرانی، لبھدی پھرے تاثیر
حسن اساڈی منزل ہوئی، درد اساڈی راہ
ہاواں ہنچو سنگت ساڈی، عشق اساڈا پیر
جھٹے تخت خزانے ہوون اوٹھے اسان نہ جانا
جھٹے عشق دے تینو لگن او ساڈی حبا گیر
روح مسلم دی طاقت دے ماتحت زمانے سارے نہیں
را بنجھے کھیڑے دیکھدے رہ گئے وارث لے گیا ہیر

وِجِ جَنگِلاں دے سَدِپئی ماراں
جے آویں میں جِت سَدِپئی ماراں
میں اک کَلّی پئی کُر لاندی
کوئجاں چلیاں بَنھ قطاراں
تیرے میرے جھگڑے کاہدے
تیریاں جیتاں میریاں ہاراں
میں چنگے کنساں وِجِ رُجھی
آپے ڈھاواں آپاں ماراں
اپنی مَت نوں مار کے واہف
ہُن میں سب دیاں مَتاں ماراں

سب بہاراں یاراں نال
آیا ماہی، پادھمال
پچھیں آون والے دا
دستیں نہ توں اپنا حال
عشق کمانا سوکھا نہیں اے
گل نہ پا بیٹھیں جنجال
چستی گھوڑی والا آیا
اکھاں دے وچ ڈیوے بال
چنگی گل اے گل نہ ہونے
ہو جاوے تے گل نوں پال
بھل جاوے گے چانن دن دے
راتاں نہیں جد کھولے وال
مرناں پیندا اصف ایستھے
چیندے جی نہ ہون وصال

ایہہ ہمسائے ایہہ ماں جلتے
کندھ ایہناں دی ساڈے سائے
اودی اک بہر روپن نکلی
میں وی لکھاں بھیس وٹکے
چیندے جی گل اک نہ منتی
قبول تے جا پھل چرھائے
سچے موتی اولے جاون
جہناں اپنے بھید چھپائے
مرد قلندر اوسے واضح
سولان نوں جو سینے لائے

آینی جلدی کرنے پیسے تھوڑی دیر تے ٹھیر
آپ اجاڑ نہ دیتے ہتھال نال دسا کے شہر
کل انصاف جو ہونا، ساہنوں آج نظر پیا آوے
اکناں دے برہمہر داسایہ اکناں تے دُھپاں داتر
دیکھن دے دینج جو سمند رہندے چپ چیتے
اندروں گچی ڈھاہ پئی لاوے گچے غم دی لہر
دیو مبارک سیوینوں، گل نہ مینتھوں پچھو
سجرے کن پڑوا کے آیا جوگی ساڈے شہر
لکھ حکیم طبیب سیانے کوئی نہ ساڈے مرض لوں جانے
ہن علاج دی لوڑ نہ کوئی، لوں لوں دکنج پیا دازا ہر
پل پل گھڑیاں کٹ دیاں جاوے و صنف تھوڑی دیر دے ساون
ترے ویلے پچھے رہ گئے، آگے آیا پچھلا پسر

آپے نسیں بلدی بابلی اے
اساں اپنی رت اُچھالی اے
جو ڈھولان دانگوں گج والے

او بندہ اندر دل خالی اے
کل تک جو سا ڈا ویری سی

اَج سناوے باغ دامالی اے
توں آئی تے میں دستاں گا

کد پُرو آون والی اے
جس ناری داشوہ گھر وندا

او ناری کرماں والی اے
واصف کیہ و سناوے نیا نوں
سر دتا تے گل پالی اے

کوئے ورق پلٹ داجا
پڑھ کت باں سٹ داجا
ناں سمجھیں ناں دیکھیں اُس توں
اللہ اللہ رٹ داجا
جو بوٹا توں ہتھیں لایا
اپنے ہتھیں پٹ داجا
جانڈی وار دامیلہ سمجھیں
جو بل دا ای کھٹ داجا
تیرے سردا نل حُندائی
اینوئیں نہ سر سٹ داجا
ایس کارن ایہہ پتاں بنیاں
چھج ایچ پاکے چھٹ داجا
یار دلیلاں دے دِچ پیا
واصف توں دی ہٹ داجا

اُدھی نیس آسماناں اُتے اپنے آپ پتنگ
چدے ہتھ چ ڈور لے تیری اوہدیاں خیراں منگ
میں ہستاں تے یار بھیرے بے رداں تے کلا
دکھاں دے ٹاپو دے اندر کوئی نہ جاوے سنگ
غم جوانی نوں کھا جاوے، ہڈیاں ناس سُکاوے
پہلی بوند چ پھٹ جانے نیں چکن والے رنگ
اے جیاتی اپنی ساری روح تے بُت دا جھگڑا
راٹھارا رانجھا کردی مرگئی سیدے یاردی منگ
کوڑی دُنیا بے بیچ و اصف سچی گل نہ کریے
ساکے کوڑے کھٹھے ہو کے دیندے سوئی ٹنگ

میرے بہرتے امبر ڈنگیا، میں تاکے چُن دی جاں
میں اپنے آپ نوں ڈنگیا، میں سپاں دی دی ماں
میں پونی کتتی پریت دی، میں جُتتے پریم دے کھوہ
چننے چیلدی ماہل نوں توڑیا، میں جپ دی اُس داناں
میں اپنے دل دے غار وچ جد ویکھیا ساون ڈھول
میں اُچیاں بانگاں دتیاں، میں سجدے سبب دھراں
میں سُستی خواباں دیکھدی، میں پیڈی پانی گنڈھ
جد جاگی یار نہ بھیا، میں جیندے جی مہرباں
مینوں لوکی پاگل اکھدے، میں ڈھونڈن چلی یار
میں لعل گوایا شہر وچ، میں جنگل دے دل جاں
میں جگت گرونوں سوڑیا، میرے وگڑے کم بنے
اوہنے گھونگھٹ چکیا میم دا میں کلمہ پڑھدی جاں
اُج مہندی لان سہیلیاں میں سداسہاگن ہوتی
میں صدقے جاواں اوس دے جس و اصف لکھیا ناں

کیہڑا کیہڑا رونا روئیے سارے روگ اوتے نیں
بے درداں نیں ساڈے گھر دے پرچھاویں وی کلتے نیں
ایس دُنیا دی بھیر دے اندر جد میں سوچ وچاری اے
اک دُوبے دے نیڑے وسدے ٹاپو اُنج اکلے نیں
جھلا جان کے چھڈ نہ جاویں، گدڑی دیکھیں ہتھ نہ لاویں
لکھ سیانے تیرے درگے راہ تے پائے جھلے نیں
جسد دا درد لگایا ڈیرہ، چن سہکے امیر میرا
شکر کراں میں لکھ لکھ وارمی دن نشتیاں د ڈھلے نیں
قاصد دیکھاں، چھٹی دیکھاں، چنگا کیتا میریاں لیکھاں
موت سر ہانڈیں آکے بیٹھی، ہن سینہڑے گھلے نیں
چنگا ہندا، کجھ نہ ہندا، نہ او ہندا نہ میں ہندا
جنہاں لئی ایہہ دُنیا چھڈی اوں ہنوں چھڈ چلے نیں
اگ پرائی نہ پے سیکو، جھاتی مارو، اندر دیکھو
جو لگی اے اک گھر و اصف سارے اُس وچ بے نیں

رکھہ کراں اِکلاپے دا
اپنے دھی پُت ماپے دا
گھجھا درد جُبدائی والا
اَنج نئیں کل جاپے دا
اَنھے بولے راہ وکھاون
رونا ایس سیاپے دا
ساتھوں ساڈا حال نہ چھپیں
سانوں لا کے آپے دا
ہر تیرے وِچ لکھاں پھرے
آیا دور وٹا پے دا
ہر بندے تے جھولا پیندا
سانوں اِک سر پے دا
واصف ملہاراں دے برتے
دیک راک الاپے دا

اکھاں دے وِچ وِسن والا سوہنا نظر نہ آوے
دل نوں ٹھنڈک دیون والا دل نوں اک لگاوے
کالی رات جُبرائی والی اپنا رنگ دکھایا
پُچھو نہ کیوں کالے ہو گئے، سوتے پیلے ساوے
ہتھوں باز اڈا کے سستی تھلاں دے وِچ رُتی
چِلی وا وچھوڑے والی کوںج پئی کُراوے
آساں ماری ہیر و چاری کر دی ہندی ہاں ناری
کئیں رانجھا مندر اں پا کے آوے یا نہ آوے
دیوے خشتیاں دے بچھ جانے ہاں سے ہنخوین جانے نہیں
وسدے شہر نہ بلدے جتھے ڈیرہ عشق لگاوے
کاہنوں، کیویں، کد کپہہ ہو ریا بچھن لوگ بگانے
لوکاں نوں دس تیرا و اصف کیہڑی گل سُنکے

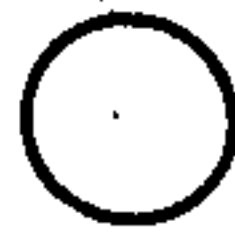

اَسے پَسے سارا پلّہ
میں وچ بیٹھا کلم کلا
دنیائوں جھولی وچ پلّے
ساہنوں کہندا چھڈ دے پلّا
پاگل دی گل سٹو نائیں
کل دا موہری آج دا جھلا
دل دے اندر ویری دسدے
اپنے آپ تے بولو ہلا
جبا دو گرانگی توں لا کے
ساڈے گل چ پاکیا چھلا
جس بگل وچ تھاں نہ لہتے
چھڈو اس بگل دا پلّا
تیری دھون تے ہتھ آساڈا
جو کر دا اے، کر دا اے اللہ
واصف سن شیشہ کیہ کہندا
توں دی کلا، میں دی کلا

اک پردیسی یار بنایا
اڈیا بازتے فیر نہیں آیا
یکہ کھٹیا جس نیوں نہیں لایا
جس نے لایا او کھپتایا
زل بل مینوں دیو ودھائی
میرے دیڑے جوگی آیا
کھتے دتسو کیہ ہو یا اپنے
نینوں کیوں سب نہیں پرچایا
چنگی وا وچھوڑے والی
جس نہیں ساہنوں گل نال لایا
”ب“ دے جھگڑے ساکے مک گئے
”ا“ اکلا نظر میں آیا

خیر دیاں خبراں آون شالا
وا صفت دل دا پھیل کملایا

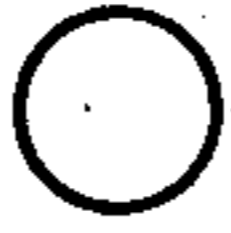

سوسو واری جلیتے والے
سوج نون پئے کھاون تارے
تینوں اکوروگ اے تیرا
تینوں سارے لگدے پیکے
پردیسی دی ہستی کیہہ اے
گلیاں دے لکھ جس توں بھلے
آنا جانا خالی ہتھیں
اینویں بیٹھا پیر پسارے
میں دی تیرا کجھ لگدا واں
کجھ ارشاد وی میرے بلے
جھوٹن والے سستے سوں گئے
حالی پینگاں لین ہلارے
کل تک واصف چنگے بھلے
انج پئے غزلاں کہن وچارے

پر چھانویں دے جنگل دے وچ اپنے آپ نوں وا جاں مار
اسے پاسے اک لگا کے وچے اپنے آپ نوں ساڑ
ایتویں نہ پیا پچھے نسیں، رونا پے گا تھوڑا ہتسیں
وسدے گھرا جاڑ کے رہندی جنگل دے ہرناں دی ڈار
جھوٹ وی اک دن بیچ ہو جانے گڈاناں برات دے آوے
گڈیاں کھینڈن واسیے گڈو، ایہہ گڈا وڈا و سنکار
مجبوہاں دے کول نہ بہناں، دُوروں دیکھ کے رضی بہناں
اٹھواٹھ لگا دن گے ایہہ جس دم ہوئیاں اکھاں چار
جیندے جی ایہہ پتاں لاہندے بنامی دے چھج وچ پاندے
مر جائیے تے قبراں اُتے لوکی بندھ دیندے دستار
نال سکندر چنگی کیتی، نخصتہ نہیں آپوں رنج کے پیتی
جے توں پینا آب حیات، اپنے دل وچ غوطہ مار

کیوں کر ڈا این آہاں زاری، عشق دی بازی سب نیں ہاری
جتن والے عشق نہ کر دے او کر دے نیں ونج بُر پار
نظریں آون جو وچائے باہروں ہولے اندرں بھارے
ہردی گڈری لعل ہے پیارے، واصف ہرنوں کھنایار

کورے کاغذ کیتے کالے
دل دی رہ گئی دل وچالے
لوکاں نوں دیدار دے کالمے
ساہنوں دتے بھر پیالے
سجھن پیارے ساہ تے ستمے
مڑ نیئیں اندے جاون والے
کیچ توں کر گئے کوچ پیارے
سستی نوں گل لاون والے

سچی دُک بے دردی ڈھولا ہویا کیہہ قصور
کاہنوں سانوں نیڑے کیتا بے کرناں سی دُور
مڑ کے ہتھ نہ اون گے ایہہ شیشے نہیں انمول
سانجھ کے رکھیں دل اساڈا کریں نہ چکنا چور
دُھپیاں دے وچ بھکھے نوں نہ سایہ ملے نہ پھل
دُنیا داری یاری سانوں دے رُکھ کھجور
تُردی مُردی آئی بُردی لکھ جھناں دے پانی
جیناں مرناں پیار دے اندر کیتا میں منظور
کدے نہ کہنا بنیاں میرا تر لے کر کے موٹی
توں سندور نہ لایا سانوں آج لا کفور
دل دیتے تے ایتھے واصف برودی دینا پیندا
عشق دی نگر می دا دُنیا توں وکھرا اے دستور

اُون دُکھ تے دُور بلاواں، سِکھ اُون تے سِجّن لکھ
تسّی نون ترساندے رہندے دُوروں بَدل گِجّن لکھ

اَصَل دی اے کھيڈ پيارے نقل لکھ نقلان پئی مارے
اے مر جانے مور نہ بنوے بھانویں کاں پئے سِجّن لکھ

ماں صدقے ماں واری جاوے جو لکھی اے جھولی پاوے
اخر انا پیٹھ پھیری دے بھانویں بکرے سِجّن لکھ

ایہہ سواد سیراں سنگ جاندے، اپنے ہتھ نہ روکیں یار
اک دو تیراں نہیں کی کرناں، میرے سینے وِجّن لکھ

اُج کل میرے چار چوہیرے تیرے درداں لائے ڈیے
جوں دیوے دی لوتے بیٹھے پہرے دار ہنیرے
سرتے جھٹی جو کچھ بیتی ، چنگی وند پیکے کیتی
خوشیاں دے پھل اپنی جھولی ، غم دے کندھے میرے
پردیسی گلیاں وچ رتے ، شہر دا بوا کوئی نہ کھلے
پرچھانویں وی دھپاں مل لے ، دیکھے رکھ بہتیرے
اک دو ہون تے گل نسیں کوئی ، ایٹھے سمجھو آخر ہونی
ہر چہرے وچ لکھاں چہرے ، کیہ تیرے کیہ میرے
ایس بستی توں جائیے وارے ، سوئج نول پے کھاون تارے
اٹھاں کسندائے تھے سارے ، اندر باہر ہنیرے
تیرے ناں دیاں بال کے وٹان ، ہن میں دسد شہرنوں چٹیاں
وصل سراق دی کسنداں وچوں نکلی گل اگیرے

میرے دل دی سپ دے منکے، کجھ اسماناں تے جا چکے
باقی رات نیں اوس بنا کے مھ پُلاں اُتے کیرے
ایہدی کجھ تعبیر دی دستو، جُگ جُگ جیو و جم جم دستو
میں سفنے ورنج کیرہ و پیندا آں، پھلاں ہیٹھ بنیرے

میں تتی دے سڑ گئے بھاگ
میںوں ڈنگن پیار دے ناگ
اچھے شملے والیا راہیا
ساڈے دل وی موڑیں واگ
میںوں بسبا چھڈ نہ جاویں
آئی میں دریا نوں جھاگ
میں سو جانواں ، سب سو جانڈے
میں جاگاں ، سب جانڈے جاگ
دس میں تینوں کیہہ سناواں
میںوں یاد اے دیپک راگ
آج میں رنج دھم لالان پانواں
میرے کوٹھے بوے کاگ

دِناں وِچوں رخصت دا دِن

راتاں وِچوں رات سہاگ

چار کساراں ڈولی چسکی

واصف سب چکائے لاگ

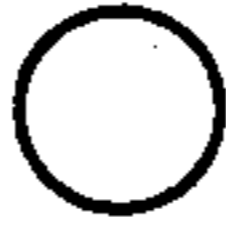
دستور نرالاے دنیا دا، اُج کیتیاں تے کل بیتیاں نیں
اُگے آؤندیاں اپنے آپ دے او، جیہڑی وِچ دِلاں دے نیتیاں نیں

ایتھے خالی جہناں دیاں جھولیاں نیں اور ہندیاں سدا بڑبولیاں نیں
جہناں بگلاں دے وِچ ماہی و سدا، اور ہندیاں چپ چپیتیاں نیں

جہنوں جتگلاں دے وِچ لبھدے ساں، او یار ملیا اے دل دے وِچ
جد اپنے آپ دا علم ہو یا، آساں اکھاں اپنیساں سیتیاں نیں

جے میں جانڈی یار نہیں ٹر جاناں، دل کھول کے دکھڑے دس دینڈی
میںوں اُج افسوس ایس گل دا اے کیوں رُج کے گلاں نہ کیتیاں نیں

تسی اتھر وِچین دی گل کر دے ایتھے یار دا فضل کمال ہو یا
پاکے نین پیالیاں وِچ و اصف رتاں کھچ کے دل دیاں سیتیاں نیں

اساں برتے غم دے چھڑ ویکھے
اساں ہنجوبن دے ہڑ ویکھے

جیہڑے اسماناں تے اڈ دے نیں
او خیال دے گھوڑے چڑھ ویکھے

کدے ویکھے ہونہ کہاڑی دا
کدے زور روکے او جڑ ویکھے
ایتھے بن پڑھیاں گل بلدی اے

اساں دفتر سارے پڑھ ویکھے
چتھے واصل ہونہ ہندی اے
او وچ اجاڑ دے گڑھ ویکھے

دھرتی نوں آسمان بناوے، عشق دی ایہہ تاثیر
عاشق کہن امام راجھے نوں، ہیرے معشوقاں دی پیر
ایہہ جیون اک سُنڈ سُنڈ اقصے راہ چ نک جاندا آ
عمر بچاری رور و بھدی خواہاں دی تعبیر
میں ہتساں تے دھرتی ہتے رُوواں رُووے آسمان
میں ہاں تادرا، قدرت میری، میں اپنی تقدیر
عشق ہے اپنا آپے کعبہ، عشق قرآن حدیث
عشق ”اِنَّا لِلّٰہ“، اللہ اللہ! کون عشق دا پیر
تتی ریت، دچھوڑا، پینڈا، کونج پی کرلاوے
لامکانی باز دکھالی دے کے ہووے تیر
عشق خرید تھلاں دارا ہی رور و عمر گزارے
عشق ہری لے ہر ہر اندر، عشق لے بھگت کبیر
تیرے میرے رشتے کوڑے، کوڑا سب پسا
”مارے“، ”چاچے“، ”مامے“ کاہے، عشق دے کھڑے پیر
عشق ”الست“، ”بلی“، واقصہ، عشق نفی اثبات
کثرت دے وچ عشق دی وحدت، وحدت وچ تکثیر

عشق ”مُرَبَّل“، عشق ”مَدْرُور“، ”ظا“ نے ”یاسین“

ظاہر باطن ذات عشق دی ایہو مڈھ اخیر

عشق شہید شہادت حق دی عشق رضا دا بندہ

عشق اویسؓ، ابوذرؓ، جامیؓ، عشق علیؓ، شبیرؓ

عشق دا ڈیرہ سولی اُپر، عشق تے موت حرام

وصل فراق توں عشق اگیرے، عشق سمیع بصیر

مَر کے چیندا، جی کے مَر دا، عشق بڑا کجھ کر دا

”موتو اقبل“، ”بل ایماہم“ عشق دی ذات قہر

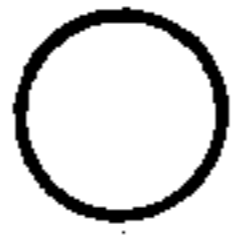
عقلاں نال عشق نہ ہندا، عشق دی الٹی چال

عشق ہووے تے گئے اصف اکھاں دے وچ چیر

اچھی تھاں تے نیوں لگایا دل میرا پیا ڈر دا
اوسلطان زمانے بھروا میں بروے دا بروا

کول بلاواں تے ہتھ نہ پئے، مونہہ دیکھاں میں گھروا
واصف یار تسلیاں دیوے ملن دی گل نہ کروا

پر دسی ٹر حبانا، ممتھے وٹ نہ پا
بے پرائیاں چھڈ دئے دل نوں بھٹ نہ پا
ایہہ دوچار دناں دا میلہ دُنیا دا
میلہ دیکھ توں سبناں ایٹھے ہٹ نہ پا
ایٹھے موتیاں ہیریاں نہیں کم کرنا لے
ایس تر کڑی دتے وچ مائی اٹ نہ پا
پہلے کر دیدار تے فیر گل بن دی لے
اوسن دے ناں دی خالی ایٹھے رٹ نہ پا
اکو سوٹی نال نہ سب نوں ہاکی جا
نچرتے کاٹھی، گھوڑے تے چھٹ نہ پا
اندر اندر سڑناں واصل چنگا نہیں
راز اگل دے مونہہ وچ بیٹھا وٹ نہ پا

میرے دل وچ پئے گیا شور
میراوی ناں رکھو ہور
میتوں کانگ سلاماں کردی
میتھوں ڈردے ڈنگر ڈھور
بندیاں کولوں بیکہ منگدا این
بندہ بن کے ربت نوں سور
اوس دا کیچ سلامت و تے
جس لٹیا ساڈا بھنھور
اپنے گھر وچ جھاتی مار
نہ پاڈے گھر وچ شور
جس دی یاد اے ساڈے دل وچ
اودھی ساڈی اکو گور
واصف ایہہ تماشا چنگا
شہراں دے وچ پندے مو

اپنا خون پوا کے پنڈاں شہر و سائے
شہراں وچ گواپے جو پنڈاں توں آئے
اوہو شے جو کندے سوہن لے کے آنا
ریجھاں سدھراں نال میں اپنے کن چھوڑائے
اپنی صورت وی اپنی نیئیں لگدی اے
اُچھے یوں ای شیشہ بن کے آگے آئے
توں وی لے بہاراں راوی پارگیوں
میں وی تیریاں یاداں دے پھل دھتے پائے
اڈھی راتی سورج چمکاں ماردا اے
دن نوں واہتف تارے مینوں نظریں آئے

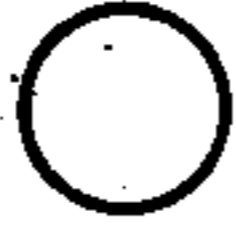
آپے اپنی گلی ساڑھی، آپوں اگ لگائی
جددی لگی ساڈے اندر وبری ہوئی حُبدائی
میں جوانی اوکھی پالی کھاکے دُودھ ملائی
واور وولے چلے جس دم ایسہ وی کم نہ آئی
شیشے ٹٹے مڑکد جڑ دے، کرجاں دیکھ نہ رو
جو ہونا سی اوہو ہویا، لکھی جھولی پائی
بندہ بندے توں تھک جاندا اے قدرت دا کھیل
لوکی کسندے پیار دے اندر چنگی گل حُبدائی
ساڈے نال لڑائی کاہدی من و اصف دی گل
ایس دُنیا چ وِر لے وِر لے یاری لانبھائی

جیہڑی بوٹی ڈل دیچ لائی او بوٹی اَنج پھسل گئی اے
رورو کے جو لکڑی سکی عشق دی اک لہج بل گئی اے
لمیاں عمراں دے پنڈے دی آخر نوں مک جانے نہیں
کی ہو یا جے تیری اک جوانی ایٹھے ڈھسل گئی اے
میرا دوش نہیں اے کوئی، جسد تک ہو یا گل لکوئی
کتوں کئی لکدی چھپ دی بھرے بازار چ گل گئی اے
ایویں نہیں پے ڈیوے بلدے، ایویں نہیں پے جھنڈے بلدے
روضیاں والیاں قبراں دے وچ تیرے عشق دی سل گئی اے
چپ چپیتا زہر نوں پیتا، واصف نہیں بدنام ناں رکیتا
مینوں دیکھ کے دنیا دی اکھ آپے تیرے دل گئی اے

کریں نہ ایسے روپ دامان
مُونہ تے پیارے مٹی پان
دیکھی جا دنیا دے رنگ
دنیا نوں اپنا نہ جان
عشق دے اوکھے موڑتوں بچ
عشق اُجاڑے سدے بھان
میریاں میری جھولی پین
تیریاں تیرے اگے آن
سپاں دے پتہ مِتّے ناہیں
سُنیا نہیں توں اے اکھان
واصف چھتے ہیرے بن دے
میں اوہ لُبھ لیتی اے کھان

ستی کو کے ہاتھ تے نقل
سوہنیاں رہا پُنوں گھل
پر دیساں دے کھیرے چھڈو
دل آؤ ہُن وطنوں مہول
جانڈے جانڈے اگاں بلا گیا
کن چ کہ گیا وڈمی گل
شہر دے دیوے ساکے بچھ گئے
چسل ہُن گرو دوارا نل
نویں بہار نے رنگ دکھایا
نہ کوئی پھل تے نہ کوئی پھل
باہروں واصف سب چنگاے
بندہ اندروں جاندا گل

کوئی دیویں کم دی مت بھرا
ایتھے کد آواں گے وت بھرا

جنھیں بولیا صرف مجت دا
ایتھے اُدی بن دی گت بھرا
اینویں کنداں پے اُسار دے او

ایتھے پینی کوئی تیں چھت بھرا
توں کلا ایدھ نہ آویں

میری راہ وچ بیٹھت بھرا
ایتھوں نیویں پا کے بستیا جا

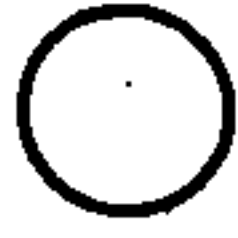
ایہہ پریا لاندھی پت بھرا
جد چاول گھر وچ مک گئے

پے مونہوں منگن مجت بھرا
اوہنوں واصف دل وچ ویکھ لے

اینویں بہتا شور نہ گھت بھرا

تیری یاد دے سنجے شہر وچ میری ذات گلی دا گھ
رورو کے ہن اُدھی رہ گئی تیرے نال بولائی اکھ
اس دنیا دی یاری تے اتبار کرن توں پہلے سوچ
خود غرضی دیاں قبریاں اندر لوکی رہندے دکھو وکھ
یاہراں نال بہاراں کد تک کد تک روپ دے میلے
جھٹھے قہر دے سورج چمکن اوہ پنیڈے وی اکھ وچ رکھ
نیتاں دے برسر ہرے پنیڈے نیتاں دے گل پنیڈے پھا
دل دا کافر کافر رہندا، بھانویں جج کر آونے لکھ
واصف عشق دی بستی دا دستور نرالا ہوندا لے
جے مرنے دی ہمت نہیں لے اس بستی وچ پیر نہ رکھ

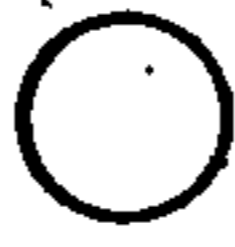
منگیاں ملک تے تخت نہ ب کولوں تیرے باہجہ نہیں کوئی تھوڑے مینوں
تیرے عشق نہیں تاج پوایا اے، ہن ہور نہیں کوئی لوڑ مینوں

میں تے خیال دا پچھی چھوڑی اسی تیرے باغ دا پھل نہ توڑی اسی
ایناں جرم تے ایسی سزا سجن، کاہنوں جنگلاں وچ گیا چھوڑے مینوں

جہناں لئی اساں جھگا گالیا سئی کچے گھڑے تے عشق نوں پالی اسی
جد غم دی کانگ نہیں زور کیتا، او گئے جہناں وچ رہے مینوں

ساری عمر گزاری اڈیک اندر، تیرے پیار دے انت نال دیکھیا اے
لوہیا مٹی ہو یا پارس کس کارن ہن ملنے دی نہیں لوڑ مینوں

واصف پریم دے نال پریت کیتی، اکھاں نال دیکھی جہیری تن بیتی
شیشہ ٹٹاتے کرچاں وی اڈ گیتاں، ہن کوئی نہ سکدا جوڑے مینوں

رات ہنیری ، کلا ٹاپو ، اُتوں ماہ سیالا
میں وچ کلا بلیٹھ کے پیواں آب حیاتی والا
دل وچارا یاداں کردا میں پالے وچ ٹھردا
برقاں دے وچ اگ پی بی بلدی دیکھے دیکھن والا
گل کرے تے دُورنوں جاندی چپ کھیلے تے مردے
جس نیں کڈی جان ساڈی او ساڈا رکھولا
لوکی کہندے تڑکا ہو گیا ، ساڈی رات نہ مکی
ساڈے بھانیں ایہو سورج ، نہ چٹا نہ کالا
مُشک تے عشق نہ چھپن و اصف دنیا ساری جانے
جیہڑا اپنا روگ چھپاوے او ہے ہمت والا

آون حباون والا ساہ
چُپ کر کے پے جاندا راہ
جیٹری آپوں کند اُساری
اُج او ساڈا روکے راہ
جُھکا ہوواں تے میں کمتی
پتے مال ہووے تے شاہ
جس بکتر دی چھاں نہ ہووے
اوس بکتر دے چھوٹے لاہ
میں رانجھے دی رانجھا میرا
چاچا کیدو خواہ مخواہ
اُج تیری آساں دی پنڈ
واصف بستوں سٹی لاہ

باہروں چٹے اندروں کالے
ایسہ بگلے میں آپوں پالے
مکڑی وانگوں بُندا رہندا
ذہن بیچارا سوچ دے جالے
پُتلی نہیں کیہ رنگ جمایا
جانن ناچ نچا دن والے
اپوں بیٹھ کے مچھلاں دے مچھ
کیتا ساڈے باغ حوالے
کتنی کھپ مچاندے بندے
آج آئے، کل جاؤں والے
اپنے دل دے دروازے نوں
لائے پکے پیڑے تالے
واصف ہن عتبار نہ کردا
تیرے وعدے دیکھے بھالے

راہ کھوجو اپنے اندر دا
کوئی ویرلا موتی لے تے تے دا
جو ٹھاٹھاں اکھاں وچ مارے
میں موتی اوکس سمندر دا
جھننے اپنا کاسا توڑیا اے
او غیراں دے کاسے بھر دا
ایتھے لکھاں آکے ٹر گئے نہیں
آج توں این مالک جس گھر دا
کیہ جانیا سی توں واصف نوں
ہن رگڑا کھا تندر دا

جو کیتی سو آگے آنی

دودھ دا دودھ پانی دا پانی

تیرا اک علاج میں دستاں

چینی دے وچ تھوڑا پانی

کالی رات خبدرائی والی

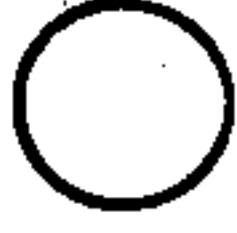
ایہو ڈین اے بندے کھانی

لکھ بلاؤ مڑنسیں آندی

روگی کر کے جلتے جوانی

جیٹری نظر نہ آوے واصف

اوہو صورت دل نوں بھانی

میرے دل دے موپے وچ لٹھی، تیرے درد دی فوج کمال کیتا
اساں سکھ منگے تساں دکھ دتے، کہہ جو اب ملیا کہہ سوال کیتا

اسی دیکھیا آج انصاف تیرا، آپ مُنصف تے آپ وکیل بنیوں
سانوں ہجر دی سولی تے ٹنگیا اے، لوکی پچھن تے کہویں وصال کیتا

دولت غیر اے غیراں دے پاپے، غم دین لئی اسپتے یار کافی
دُنیا دار امیر غریب ہندا، سانوں دکھ نہیں تیرے مالا مال کیتا

تیرے کولوں اساں تینوں منگیا اے، ہُن وچ دلیلاں پے نائیں
اپوں کہندا سی منگو جو منگدے او، چنگا ہتھ سوالیاں دے نال کیتا

موسم آن گے فیر بہار والے، پنھی گیت سہاگ دے گان گے فیر
پنجرے ہون گے فیر آباد و اصف، چھٹاں لئی بہاراں جنجال کیتا

جدد اکریتا کرم پیارے، سارے دکھ و سارے
ملیا غم نہ ممکن والا، سجدے لکھ گزارے

میں ہر حال دے اندر راضی دنیا ساری تلکین بازی
جدد انکتہ مُرشد دسیا، جتنی بازی ہائے

کچا وی پکا ہو جب اندا، سُچا پیارا می پار لنگھاندا
چھٹاں نوں گلن لاون والے چنگے ہین من تارے
اک نوں موت کدے ناں آوے، جو جھلا سو مردا جاوے

جنتیں جیون اونیاں موتاں، چھڈو سب پیارے
جو لکھیا سو جھولی پایا، چن اسڈے گھر نہ آیا
اپنے ہتھیں اُچیاں کندھاں واصف آپ اُسکے

کیہہ کھٹیا جس نیوں نہیں لایا
جس نہیں لایا او پچھتا آیا
ماس کھوا کے یار بنایا
اڈیا بازتے فیرنس میں آیا
دل بل بینوں دیو ودھائی
میرے دیہڑے ہوگی آیا
ایہہ اکھاں جد دل تے لگیاں
دل نسا اکھاں وچ آیا
کچھتے بولو کیہہ ہو یا اے
بینوں کیوں سب نہیں پرچایا
خیر دیاں خبراں شالا آون
واصف دل دا پھل کھلایا

آپے اپنی رت پنچوڑی آپے رو رو پیتی
دسن والی گل نہیں کوئی جو رہتی سو پیتی
آپ امام تے آپ نمازی آپے اپنے سجدے
آپ نماز عشق دی اپنے کعبے دے کوچ پیتی
تیرا دوش نہیں اے کوئی جو ہوئی اے بول ہوئی
ساڑے نال تے چنگی ساڑے اپنے لیکھاں کیتی
ایہو دوزخ ایہو جنت ایہو حشر دیہارا
جے توں پاکاں دے وچ رہنا کڈ سٹ سب پیتی
سوہنے نین ہن سد بلایا، واصف نہیں آناسی آیا
بسم اللہ بسم اللہ پڑھ کے وڑیا وچ مسیتی

تُسی ہر ہر دے وچ و س دے او
سانوں لامکانی و س دے او
دو موتی پیار دی یاداں دے
ساتھوں کیوں خزانے کھس دے او
ایہہ دُنیا گھانی ماکھی دی
کیوں مکھی وانگوں پھس دے او
تُسی آخر رُڑ رُڑ تھک جاناں
کیوں پتلیاں کمر اں کس دے او
ہن لمیاں کھیڈاں چھڈو دی
نہ و س دے او نہ نس دے او
احسان بڑا اے واصف تے
جدی لُوں لُوں دے وچ و س دے او

اساں پورا زور لگایا اے
دن چڑھیا فیروں سیالے
یا مار دیتے یا مر جاتے
آج اپنا جی گھبرایا اے
ہن او وی بستی پھلے اے
جس سانوں تاج پھرایا اے
ایہ کنڈے سانوں پھل ورگے نہیں
یاراں نین تاج پھرایا اے
جس باز نون سارے لہجے نہیں
او واصف دے ہتھ آیا اے

گنگے بولے ساڈے یار
ٹوکن گل نون اودھ وچکار
میں تینوں کدو اج نہ ماری
توں میری کدہ لیتی سار
میں راوی دا ارا کنتا
توں راوی دا پرلا پار
ایتھے بندے گم ہو جانے
توں پگڑی نون لبھیں یار
توں اللہ توں ڈر دا رو
میرا اسدا ازلی پیار
میں اسدا ورد کمایا
میںوں بھلیا استغفار
واصف جنگلاں توں ٹر گیا
اینویں نہ پیا واجاں مار

میتوں میرے حال تے چھوڑ
کرچاں کر کے ہن نہ جوڑ
میتوں اگو توں درکار
تیتوں سب دنیا دی لوڑ
کنڈے بہرہ کے پیار نہ ہندا
شہوہ دریا وچ بیٹرا روڑھ
آخرا مکھناں نیں آ جانداں
نس دن بیٹھی کھیر و لوڑ
جھوٹے بھرم دا کچا بھانڈا
بیٹھ کے وچ پورستے توڑ
تیرے عشق نیں تاج پوایا
واصف نوں ہن کاہدی تھوڑ

سارے اکورنگ دے لوک
دکھو دکھ کی منگدے لوک
سپاں داتے ناں بڈناں اے
یاراں نوں پتے ڈنگدے لوک
مٹی دی مورت دے کولوں
حق منگدے وی سنگدے لوک
ڈاہڈا ویکھ کے کرن سلاماں
ماڑا ویکھ کے کھنگدے لوک
جیہڑا حق دی واج لگاوے
پھڑسولی تے ٹنگدے لوک
منزل میری بیٹھوں پچھ دی
کتھے رہ گئے سنگ دے لوک
واصف رہندا تخت ہزائے
چنگے لگدے جھنگ دے لوک

ایہہ جیون اک گورکھ دھندا

ایہہ بازار ہمیشہ مندا

ہنک جان گے ساکے جھیرے

یاراں نے جد پھیریا رندا

عشق نے گل وچ ہار پوایا

سمجھو گاٹے پے گیا پھندا

ساڈے متھے عشق دی لیکاں

تینوں ملیا مان حسن دا

قدر شناس بچے ٹر نہ جانے

گلیاں وچ کیوں رلدا بندا

گلاں وچوں نیکی گل
جو جانے گا او پاگل

جو آوے ہن برتے جھل
عاشق سب لہاندے کھل

میرا عشق اے سدا بہار

تیرا روپ نہ جاتے دھل

جے جو اب دی فرصت چینی

ساڈی چھٹی واپس گل

کل نہیں آخر آج ہو جانا

آج نہیں جوں توں ہونا کل

پیار دا قصہ و اصف کیہہ سی

ٹٹنی ٹہنی، سسکے پھل

اوجس دن دے پردھان بنے
وچ شہراں دے گستان بنے
جیہڑے اکھاں دے وچ رہ گئے سن
او ہنجو آج طوفان بنے
توں آپے رست بن بیٹھیا سی
اساں آپوں کد شیطان بنے
توں ”شاہ جی“ پیسے نال ہویا
اساں مورچی تے ترکان بنے
کیوں دل نوں قیدی کیتا لے
کیوں سینے دے زندان بنے
اساں تاری حافظ ہونا سی
اوہ پاک کتاب قرآن بنے
آج واصف پڑے وچ آیا
گل بنے تے وچ میدان بنے

اُچیاں لتیاں ٹاہلیاں، گھنی چہناں دی چھاں
اُج ایہہ چھاں دُھپاں نیں مل لئی، جائیے کیہڑی تھاں
اپنے آپ نوں دیکھن دا ایہہ نواں طریقہ دیکھو
اپنے کھب لگا کے موراں اُج نچائے کاں
زخمی کر دے کندھے اس دے انگوراں دے گچھے
میرے ہتھہ کواڑی آئی رکر کٹ دا جاں
سچا پیار تے مٹھا گنا ویلن دے وچ پلیندا
چُپ کر کے دڑوٹ جا پیلے دیکھیں کریں نہ باں
ساہنوں متاں دیوں والا اڈ دا سنگ ہوا دے
میں گلیاں دے لکھاں وانگوں کہنا من دا جاں
شیشے وچ ہنیرا دسا، کوئی نہیں اُج میرا
اکھاں دے دی دیوے بچھے دل نہیں ماریا تھاں
پُنوں کیتی کیچ تیاری، سستی وچ تھلاں دے ماری
دُنیا دے انصاف توں اصف واری واری جاں

ساڈی کوٹھی دابنے پا
نیں تے ناں سئی آپوں کھا

رویں گایا جاویں گا
اکو واری گل مُرکا

کیوں روند این، کیسہ ہو یا؟

ساڈے وی کجھ پئے پا

دُوروں بیٹھ کے چمکاں ماریں

نیرے آکے مکھ دکھا

تیری سب خدائی ویکھی

اس توں اگلی گل وکھا

واصف کتھوں منر چھپانی

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

دل دے اندر حسانہ کعبہ ، ساڈا ہویا گھر وچ حج
آپ امام تے آپ نمازی ، آپے بانگاں دیواں اج

نیڑے آکے ویڑے ساڈے دسنا ای تے دس
چمکاں مار نہ دُوروں سانوں ، اینویں نہ پیا گج

تیرا اک علاج میں دساں ، جا کے شیشہ ورنج
اپنا کجھ تے نظر نہ آوے ، سانوں دسنا ایں نج

آپے لاوے عشق عدالت ، آپے پھائیاں پاوے
آپ وکیل تے آپے ملزم ، آپے بنیا اپنا حج

لے میں پنجواں بال کے چلی ، رکھیں میریاں شرماں
توں لچپال سداوندا و اصف ، پالیں میری لچ

ایہناں قبریں اُتے بیٹھ کے توں اپنی جہنہ رول
ہُن پچھلیاں گلاں چھڈ دے کوئی اگلا ورقا کھول
جد کئی سڑے فقیر دی سُک جاون گل دریا
ہے ڈونگا کھومیت دانہ رسی ملے نہ ڈول
ہے مرضی سوہنے یار دی جو چاہو گے آپ کرے
اوہنوں چھڈ دے حال تے توں اپنا کر پھول
کیوں ہرناں پچھے نسا، او ہر ہرے بیج وسدا
او اپنے پھیر لائے گا توں دل دا بوا کھول
ہن لمبے رستے پیار دے ایس راہ بیج سب کچھ ہار دے
تینوں جنگل تھل پکار دے چل اپنے یاراں کول
جو بہتی گج وچ کر دے، او اپنے ہتھوں مڑے
او اندروں باں باں کر دے جو باہرں دسد ڈھول
ایہہ کیہڑے دن دی بات اے، آج دیکھ ساگ دی بات اے
ایتھے ماپے کم نہ آوندے گئے گڈیاں سنگ پٹول

چن چڑھدے لوکی ویکھ دے اسان بیٹھے نیویں پا
ساڈیاں تہہنگاں کد دی ہکیاں گل عیداں دی نہ پھول
دن پگے دے کے جاوناں سانوں اینویں نہ پرچاوناں
گل پتھی واصف دسدے، اُج کر نہ ٹال مسٹول

آپے روواں آپے ہستاں
دل داروگ کدے نال دتساں
سارا شہر پیارا تیرا
دس میں کیہڑے جنگل دتساں
سوہنا گھیو دے دیوے بلے
عشق دیاں جد پچھن دتساں
مینوں اپنے آپ توں خطرہ
کھڑھر جاواں کدھر دتساں
دوروں پچھن حال اسادا
نیرے آئیں کن وچ دتساں
جس سمے نین کل ٹر جانا
اوس سمے دیاں مُشکاں کتساں
واصف میں ہاں تیا تھل
کون مٹاوے میریاں دتساں

اوہنوں چڑھیا شوق شکار دا او رہندا دل دی اوٹ
او بچھے تیر چلا وندا، اوہریاں دھماں چکے کوٹ
او ہنچو کڈھدا ہر دے، پے چھوٹے وڈے ڈر دے
اوہدے ابرو وانگ کمان دے، او مکے اکھ دی چوٹ
او پٹھی دے وچ گالدا، او محرم ہر دے حال دا
او کاری گر کمال دا، او کڈھ دا دل دے کھوٹ
او آپے دسا رسدا، نالے دیندا نالے کھدا
اوہدے لوں لوں دے وچ وندا اوہاناں لیا جس گھوٹ
جو دنیا دا بت بھن دا، اوہدے دل وچ کعبہ بن دا
کدے باہو، داتا بن دا، کدے خواجہ مٹھن کوٹ
او باز کدے نہ آوندا، او سب نوں خاک ملاوندا
او کلا بیٹھ چلا وندا اے تقدیراں دے نوٹ
جیہڑا اوس نوں راضی کردا، او مر کے وی نہ مر دا
انج واصف اوہدے ناں توں کردتی جندڑی سوٹ

یاری لائی آ، توڑ نہ بھا
کہ صہر جاناں میں ایدھر آ
میرے کول ہے آنی نہیں سکدا
میںوں اپنے کول ہلا
برقاں دے وچ محفل لگی
ہے دیوا میں اگ لگا
کھس پھس کم رتاں دا
مرداں وانگوں پڑ وچ آ
دنیا وچ قیامت لٹھی
اپنیاں پنڈاں آپے چا
ٹاویں ٹاویں رکھ نہیں چنگے
ہے لانے نہیں سنگھنے لا
واصف تینوں نہیں بھلے گا
جا بابا مہن سر نہیں کھا

ایہہ بن سن موتی انمول
ہنجوسا بھ کے رکھناں کول
شہر دے بُوے کھل جاوَن گے
پہلے دل دا بُوَا کھول
جس دے ناں دی ڈھولک جدی
اوسے یار نوں کہندے ڈھول
جو کیتا توں چنگا کیتا
دبئی رہن دے آگ نہ پھول
میرے درگا بل جاوے گا
پہلے اپنے درگا ٹول
سونے درگی اے جوانی
اینویں نہ مٹی وچ رول
آج تے پتھروی پچھدا اے
کیہہ چاہناں ایں واصف بول

اساں سوچیا کی سنی، کی ہو یا، مت مار گئی تدبیر اپنی
گھوڑا سُفنے دا وانگ و اڈیا پچھے رہ گئی تبصیر اپنی

ایںوں کندے کمال مصوری دا، جادو برتے چڑھ کے بولدا
اوہنیں اپنے ہتھ نوں چُمیا اے جدو کھی اوہنیں تصویر اپنی

ایہہ دُنیا گل نہ جان دی اے، وچوں کھید ساری دُھپ چاں دی اے
یہنوں رووندا ویکھ کے ہمدی اے، ہساں میں تے وندی تھڈیر اپنی

پنچھی گاگا کے آخر اڈ جانڈے، ایٹھے سدا بہاراں نہ رہندیاں نہیں
باغ ہندا سدا باگاں والیاں دا اینویں سمجھ نہ بیٹھیں جگیر اپنی

تساں وسدے رہناں اخیر تائیں، اسناں سدا نہ رہناں جناب ایٹھے
بھابی جدی آئی اے گھراندر اکھاں بہن توں پھیریاں ویر اپنی

بندے کدے ناں آپنوں موڑ دے نہیں، گنڈے سدھراں دے پے جوڑ دے نہیں
ہتھاں نال بنا کے پان و اصف بندے اپنے گل زنجیر اپنی

توں اَج کل دیاں گلاں کردا

واصفِ مُدھِ مُتدیم دا بردا

اپنی بال کے اپنی سیک

کیوں کلا پالے چ مھڑدا

لُٹ مچاون توں ہپلاں او

اکھاں دے وچ سُر مہ بھردا

اوہدے گل چ پاؤ ہار

جیہڑا جتی بازی ہردا

رُکھ ورگانسیں کوئی یار

دُھپاں کھانداتے چھاں کردا

تیرے سرتے بڈل کالے

ساڈیاں اکھاں پیٹہ پیار دا

کر گئے کوچ مسافر ایتھوں

جندا ویکھ واصل دے گھردا

Marfat.com